

Een mexicaansch landschap

Don Diego keek den hospes doordringend aan, bracht de hand aan den knevel om een punt op te strijken, maar krolde even met den vinger om zijn neus, toen hij geen haar gewaar werd...

— Ik zou wel willen weten, zei hij norsch, welke bedoeling gij hebt met mij deze vragen te stellen?... Twijfelt gij soms aan mijne gehechtheid aan Juarez?

— Neen, zei de waard, neen, en ik heb de eer u te groeten.

— Wat beteekent dat nu? vroeg don Diego zich af... Zou ik voor een keizergezinde staan of is het een streek om mij er te doen in loopen?

De hospes wilde zich verwijderen...

— Op goed valle het uit, dacht onze held... Ik kan toch Mexico niet rondloopen om de mannen te vinden die ik naar opdracht van den Witten Vogel moet zien...

En hij fluisterde den waard toe:

— Ik zoek hier keizersgezinden...

Nu was het de beurt van den herbergier om wantrouwen te koesteren voor den man, die

zoo plotseling en openhartig zijn voornemen blootstelde...

Was het niet om hem af te vangen, want in de benarde tijden die men in Mexico beleefde krioelde het er van spionnen...

— De meid zegde mij, ging don Diego voort, dat de vriend Juarez al de keizersgezinden achter slot en grendel heeft doen zetten, maar ik geloof er niets van...

— Daarin hebt gij gelijk, want als ge denkt dat ge ze allen hebt opgesloten, loopen er toch nog rond...

— Zooals ik...

De waard keek hem weer doordringend aan...

— Dan zal ik u maar doen aanhouden...

— Ja, ik heb het onder of boven gespeeld... Ik zit in uwe handen...

— Kent gij het wachtwoord ?...

— Neen...

— Vanwaar komt gij ?

— Ver van hier, waar gewerkt wordt om den keizer te verlossen, waar men thans een hevigen strijd levert om Zijne Majesteit te redden uit de klauwen zijner vijanden...

— Volg mij... Ik geloof u...

Hij bracht don Diego, langs de keuken, in een klein vertrek, en zei:

— Wat verlangt gij ?

— De aanvoerders der partijgangers van den keizer te ontmoeten...

— Zooals de meid u heeft gezegd, werden de vroegere aanvoerders allen gevangen genomen, maar de enkelingen die nog op vrije voeten loopen, en het beheer der partij in handen hebben genomen, komen hier soms samen... Ik kan ze vinden... Wat verlangt gij hun mede te deelen ?... Ge kunt het mij gerust zeggen, ik sta voor het oogenblik hier in de stad aan hun hoofd... Ik zal u de bewijzen voorleggen...

Hij haalde uit de geheime lade der tafel, die een dubbel blad bezat, een paar stukken, die door don Diego werden ingezien, en dezen laatsten niet den minsten twijfel konden overlaten...

Hij deelde dan ook aan den waard alles mede dat ze tot hiertoe van uit de grot der eerdverbondenen hadden gedaan om den vorst te verlossen en hoe een strijd door de Indianen was aangebonden geworden, die wellicht een goeden uitslag zou opleveren, wanneer het versterkte leger der Indianen naar de hoofdstad zou oprukken...

— Gij kent nu het doel mijner zending, zoo besloot de don, gij weet wat er op til is en kunt dus met uwe partijgenooten beslissen wat er te doen is, om ons leger, als het naar Mexico oprukt, de vereischte hulp te bieden...

Ik vertrek binnen een uurtje, zoodra ik heb gemiddagmaald, naar het klooster, want ik wil nog een degen trekken en een pistoolschot lossen, als ik nog op tijd kom, en in alle geval den opmarsch mede maken.

— Zoudt gij niet wenschen in voeling te komen met onze mannen, om hen zelf te spreken over al wat gijlie op het getouw hebt gezet ?

— Neen, antwoordde don Diego, ik zie er het nut niet van in, daar gij er alles van weet, om hun volledig op de hoogte te brengen... Ik brand van verlangen om ginds terug te wezen en tevens om er te melden dat ik hier op zoo'n korte spanne tijds met u heb weten te spreken en dat het noodige zal worden gedaan...

Hij drukte den waard de hand en verliet de herberg...

Met snellen stap ging hij naar de afspanning waar hij zijn paard had gestald...

— Ik ben daar op Gods genade goed aangeland, zoo overdacht hij de gebeurtenis van den morgen...

Ware ik daar in een vijandelijk huis gekomen, de waard zou het gemakkelijk hebben gehad om mij in de gevangenis te doen zetten.

En mijne zending is spoedig afgeloopen geweest... Het is de moeite niet geweest mijn aanschijn te laten herschilderen door Patagena !...

Had ik het geweten, ik...

— Don Diego, zei eene welluidende stem achter hem.

Opgeschrikt wendde hij het hoofd om.

— Driedubbele muilezel ! gromde hij tusschen de tanden... Moest ik nu ook omkijken.

Maar gedane zaken hebben geen keer... Wie is die jonge snuiter, die mij schijnt herkend te hebben... Als hij mijn gelaat ziet, zal hij wel van gedacht veranderen...

Hij keerde zich geheel naar den jongen man, die achter hem stapte en ook staan bleef.

Het bleek een jongen te wezen van zeer jeugdigen leeftijd, teer van leden, in een mooi zwart kleed gestoken, den degen aan de zijde en een hoed met zeer breede randen op het hoofd, die zijn gelaat grootendeels overschaduwde...

Hij droeg een lichten zwarten knevel en een puntbaardje van dezelfde kleur...

— Roept ge mij ? vroeg don Diego, het geluid zijner stem zooveel mogelijk verzachtende.

De jongeling keek hem uitvorschend aan,

een lichte glimlach speelde op zijn lippen en hij antwoordde:

— Ja, don Diego...

— Gij vergist u, heerschap.

— Toch niet... Ge hebt wel wat haar verloren en zijt van gelaatskleur veranderd, wat niet te verwonderen is, want tegenwoordig doet de zon van Mexico wonderen, maar ik herken u niettemin...

— Ik heb de eer mij aan u voor te stellen... Don de Mercka om u te dienen... Ge ziet dat gij u bepaald hebt vergist...

— Neen, don Diego, doe geen moeite, ik ben er overtuigd van dat gij het zijt...

De jonge man stak zijn arm onder dezen van den don en zei op vertrouwelijken toon:

— Kom, tracht mij nu maar niet wijs te maken dat gij het niet zijt, don Diego... Bied mij een tas thé aan, dan kunnen wij wat praten... Niet ?...

— Dat kan ik niet weigeren, zei de andere... Willen wij hierover gaan, in den winkel ?

De twee mannen traden in het aangewezen huis, waar zij aan een tafel plaats namen...

— Ik heb den jongeling gezien, dacht hij, en zijn stem gehoord, maar waar ?... Mijn geheugen laat mij geheel in den steek... Madre de Dios, dat is tegenslag... Ik moet mij zoo spoedig mogelijk van den kerel ontmaken !

Zij slurpten den warmen drank en de jonge man nam weer het woord:

— Don Diego ! wat doet gij hier ?

— Als ge mij dan toch den naam wilt geven, mij goed, maar ik zou toch wel wenschen te weten tot wien ik spreek... Ik kan u niet thuis brengen...

— Dat hoeft niet, lachte de jongeling, ik zal wel alleen thuis geraken... Wie ik ben ?... Ge kent mijn naam toch niet... Hier is hij: Ranera de Poucha...

— Neen, meende don Diego, ik heb hem nooit gehoord.

— En nu herhaal ik mijne vraag: Wat doet gij hier te Mexico, don Diego ? Uw plaats is bij de Indianen, in de nabijheid van den keizer van Mexico...

De don legde de hand op een zijner pistolen, maar bemerkte dat de jonge man de loop eener kleine pistool liet blinken in het zonnelicht.

— Laat uw wapen rusten, don Diego, want haalt gij dit schiettuig te voorschijn, dan zend ik u een kogel door den kop.

Dit werd met klem door de zachte welluidende stem geuit...

— Ik wil u geen kwaad, ging Ranero voort, maar wil u doen begrijpen dat ik u zeer wel ken...

— Ge zoudt het zeggen, sprak de don, maar gij zult mij toelaten u te antwoorden dat ik hier ben voor zaken die een andermans zaken niet zijn !

— Komt gij hier bij de keizersgezinden hulp halen ?

— Don Ranero, ik heb de eer u te groeten.

— Neen don Diego, wees niet zoo onwillend... Het zou u trouwens niet baten mij alleen te willen laten... Gij bemerkt toch de twee heeren, die gedurig voorbij de deur van dezen winkel wandelen en naar binnen kijken ?

— Ja, ik heb ze al gadegeslagen...

— Het zijn mijn lijfwachten en zij hebben opdracht u geen stap op straat te laten doen... Wilt gij het eens beproeven ?

— Neen, murmelde don Diego tusschen de tanden, neen, ik geloof u... Maar wat zijt gij dan hier te Mexico, als gij met lijfwachten op straat loopt ?

— Ik gebied hier !

— Waar gebiedt gij ?

— In gansch de hoofdstad... Ik ben hier de meesteres...

De jongeling trok knevel en puntbaard weg en schoof den hoed, dien hij op het hoofd had gehouden, naar achter.

Nooit had don Diego erger versteld gestaan.

— De Roos van Mexico ! riep hij uit...

— Zij zelf... Het is zonderling, niet waar, dat wij elkaar met een veranderd aanschijn moesten aantreffen. Gij hebt echter geen goed zicht, want anders had ge mij herkend... Ik zag u voor mij gaan en dadelijk wist ik wien gij waart. Er is geen mensch die even sterk staat zooals gij... Laat ons nog een glas wijn drinken... Het zal u goed doen, don Diego, koene en plezante man, om van uw verbazing te bekomen.

Zij bestelde wijn.

— Ha, dacht don Diego, als ik u hier als een hond kon neerschieten, ik deed het zonder aarzelen...

Maar hij aarzelde, omdat de vrouw nog steeds met de kleine pistool speelde en steeds den vinger om den trekker hield, gereed, bij de minste beweging die den don deed om naar zijn gordel te tasten, vuur te geven...

En de twee mannen daar buiten keken aanhoudend naar hun gebiedster...

— Nu ge mij kent, don Diego, hernam de vrouw na eene korte poos, zult ge mij toch

wel willen zeggen dat don de Mercha of zooiets met u niets te maken heeft...

Het is een kunstenaar die uw gelaat herschapen heeft maar uwe beenen en uwe armen verraden u, want ge stapt al te trotsch voort en tast aanhoudend naar de plaats waar uwe knevels gestaan hebben...

En er is iets in de manier om uw hoofd in de lucht te steken dat don Diego op honderd uren afstand zou doen kennen...

En op vertrouwelijken toon vroeg ze weer, hare stem nog zoeter latende klinken:

— Zeg mij nu eens, wat komt gij hier uitrichten? Ja, dat boezemt mij belang in...

Don Diego geraakte weer geheel onder den invloed van hare betooverende schoonheid en de verlokking die van hare welluidende stem uitging.

Had ze hem moeten zeggen: ik heb u lief! de don zou voor haar op de knieën gevallen zijn, den keizer, den Witten Vogel en geheel de onderneming der eedgenooten naar den weerlicht hebben laten loopen...

Maar het lag nu niet in de bedoeling van de Roos van Mexico den don te verleiden...

— Gij hebt gelijk, zei deze laatste. Het is niet noodig nog langer den onbekende te spelen... Ik ben don Diego in levenden lijve... Wat ik hier doen kom?... Zooals gij het hebt gezegd: hulp zoeken voor onze onderneming.

— In uwe plaats zou ik mijn optreden te Mexico maar staken...

— Waarom?

— Eerstens omdat het een gevaarlijk bedrijf is, dat u in den kerker zou kunnen helpen, om daarna eenige kogels in uw huid te krijgen... Tweedens, omdat het toch nutteloos werk is, dat gij wenscht, daar het geen doel meer heeft...

— Wat wilt gij zeggen?

— Ik heb inlichtingen van ginds ontvangen, die gij nog niet kent...

— Mag ik ze weten?

— Ik vroeg u met mij een tas te drinken, om het u te zeggen, want ik zou u nog niet dood willen zien... Gij zijt te koen, ik heb het u reeds geschreven, en te plezant om u onder den kogel te willen zien vallen...

En zij lachte luid, zoo welluidend, dat een engel en een duivel er door bekoord zou geworden zijn.

— Nu, ging ze voort, niet boos worden, beste vriend, want dat baat tot niets...

— Er is mij gemeld geworden dat de aanval gelukt is en het klooster door de Indianen genomen...

Het gelaat van don Diego helderde op...

Hij was er van overtuigd dat de vrouw de waarheid sprak.

— Beste vriend, vervolgde deze laatste, verheug u niet te zeer, want de ontgoocheling zal des te grooter zijn...

De keizer is in het klooster niet ontdekt geworden.

Hij kon er niet gevonden worden, ik verzeker het u, en gij weet dat ik op de hoogte ben van al wat er ginds gebeurt...

— Dat is tegenslag, morde don Diego.

— Niet waar?... Maar uw gelaat zal zoo aanstonds nog meer betrekken...

Wij zijn natuurlijk verwittigd geworden van hetgeen er in het klooster voorgevallen is en aan de kleine troepjes, die in de eerste plaats het gemakkelijkste konden hulp verleenen, daar zij het dichtste in den omtrek kampeerden, is dadelijk bevel gegeven op te rukken...

Hoort gij dat tromgeroffel?... Het is het kleine leger dat vandaag uit Mexico vertrekt om de Indianen te tuchtigen...

Zij komen langs hier... Kom maar eens zien, don Diego, of zij er flink voorstaan...

Beiden begaven zich naar het winkelraam en zagen eenige oogenblikken later de soldaten van Juarez, uitgerust om een veldtocht te beginnen...

— Wat zegt ge er van?

— Dat ze slecht zullen ontvangen worden, gromde de don, want de Indianen zullen ook langs alle zijden versterking ontvangen hebben...

— Des te meer zullen er van deze roodhuiden sneuvelen. Kom, laat ons nog een glas wijn drinken... Uw gezelschap bevalt mij ten zeerste.

— Verschooning, maar ik moet u dadelijk verlaten...

— Ja, ik begrijp dat... Om te paard te springen en sneller dan de troepen naar het klooster te rijden, en uw bondgenooten te verwittigen... Is het niet?

De don bleef het antwoord schuldig...

— Wie niets zegt, stemt toe... Welnu, beste don Diego, koene en plezante man, ik wil niet dat gij zulks doet, want dan zult ge medewerken en gedood worden door onze soldaten, dat laat geen twijfel, want ik ken u, gij zult niet op de vlucht gaan...

Ik wil dus niet dat gij u daar aan blootstelt en verbied u de hoofdstad te verlaten...

— Gij hebt mij niets te verbieden!

— Goed gezegd, maar ik heb u al medegedeeld dat ik hier gebied en gij zult u dus moeten gedragen naar mijne bevelen...

Ik zou u kunnen doen gevangen nemen en in de gevangenis doen zetten tot het spel ginder zal uitgevochten zijn, maar ik zou elders kunnen geroepen worden, u hier te Mexico achterlaten en vergeten, en wie weet wat er dan met u zou gebeuren...

Daarom wensch ik dit anders te schikken...

Zij stond op en ging naar de winkeldeur, waar zij de twee mannen wenkte en verzocht binnen te treden...

Zij volgden haar tot bij don Diego...

— Heeren, sprak ze tot hare lijfwachten, ik stel u een der dapperste Mexicanen voor die ik ken...

De man is hevig keizersgezind...

Hij mag onder geen voorwendsel de hoofdstad verlaten, vooraleer ik hem dit oorlof verleen...

Ik gelast u hem geen oogenblik uit het oog te verliezen.

Daar gij tot den adel behoort, kunt gij op gelijken voet met hem leven, met hem eten, met hem drinken, met hem spelen, vermaak zoeken in zijn gezelschap...

Wil hij u ontvluchten, dan geef ik u de toelating hem neder te schieten voor mijn rekening...

Ik houd echter zeer veel van hem en verzoek u dan ook slechts bij volstrekte noodzakelijkheid hem naar een beter wereld te sturen...

— Goed begrepen?...

De twee mannen bogen ter instemming.

De Roos van Mexico deed knevel en puntbaardje weer aan haar gelaat vast...

— Don Diego, zei ze, tot weerziens... Ik hoop dat ge mijne ridderlijke houding in uw geheugen zult prenten, en, brengt het noodlot mij eens in uw handen, als ge ergens gebiedt, dat ge mij dan ook met dezelfde voorkomendheid zult bejegenen...

Een lichte hoofdbuiging en zij verliet den winkel...

— Juan de Colombo, zei een der mannen, zich zelf aan don Diego voorstellend...

— Carlos de Bollendy, sprak de andere...

Don Diego was opgestaan en zei:

— Het is mij niet aangenaam uwe kennis te maken, dat zult gij wel best begrijpen, in den toestand waarin ik mij tegenover u beiden bevind, maar gij moet uwen dienst doen en ik zou u geen kwaad willen, omdat ge mij moet beletten terug naar mijne bezigheden te gaan...

De twee lijfwachten van de Roos van Mexico staken de hand uit, maar het was niet om deze van den don te drukken, maar wel om zijn twee pistolen behendig uit zijn gordel te nemen...

— Als ge zoo begint, viel don Diego uit...

— Gelieve het ons niet euvel te duiden, zoo onderbrak Carlos hem, maar het is in uw eigen voordeel dat wij u ontwapenen...

— Wij doen onzen plicht, voegde Juan er bij, omdat wij voor uw leven instaan, en eene zenuwachtige beweging u naar uwe pistolen zou doen grijpen, wat ons tot zelfverdediging zou aanzetten en er zouden dingen kunnen geschieden die niet meer te herstellen zijn...

Onze meesteres houdt veel van u, naar wij hebben kunnen opmerken, en wij zouden haar niet wenschen te bedroeven.

— Gij zijt twee brave jongens, sprak don Diego, die naar ik hoor de gewoonte bezitten veel te zeggen en op uiterst beleefden toon iemand voor den gek te houden... Laat dat maar zoo, als ik u bidden mag, en zeg mij eens op den man af, wat gij van plan zijt...

— Wij zijn geheel te uwen dienste, antwoordde de Colombo...

— En zullen al doen wat gij wenscht te beginnen, voegde de Bollendy aan de woorden van zijn collega toe.

— Als het zoo is, trekt er hier dan maar spoedig uit en laat mij aan mijn lot over...

— Zooals gij het verkiest, sprak Carlos, maar dan blijven wij hier buiten op wacht...

— Om u te volgen waar gij gaan zult, zei Juan, maar zonder u lastig te vallen...

— Blijft dan maar liever hier, besloot don Diego en ging zitten...

De twee lijfwachten namen aan de tafel plaats.

De don bestelde eene kruik wijn...

— Als het dan toch geschreven staat dat wij in elkanders gezelschap moeten blijven, zuchtte hij, dan zullen wij maar trachten het malkaar zoo aangenaam mogelijk te maken... Houdt gij van het kaartspel?

— Zeker...

— Ik heb nog wel wat goud te verliezen...

— Wij ook...

Er werden kaarten gebracht en het spel ging zijn gang, eerst voor een kleine som, dan voor meer en eindelijk voor een handvol goud....

Don Diego won bijna zonder onderbreking en het duurde niet lang of al wat Juan en Carlos bezaten was in de zakken van eerstgenoemde overgegaan...

Bij het spel vergat don Diego al wat er daar buiten omging, de winst maakte hem gelukkig en het was dan ook met de meeste opgewektheid dat hij zijne medespelers uitnoodigde met hem te gaan middagmalen...

— Waar gij ons brengen wilt volgen wij u, zei Carlos, en wat gij ons verzoekt te doen, voeren wij uit.

Het maal werd met krachtigen wijn overgoten en als het afgeloopen was, bestelde de don weer nog duurder druivennat...

De twee lijfwachten dronken dat het een aard had en hun gastheer zag dat met veel genoegen...

Maar de woorden die Carlos sprak, na het ledigen van zijn beker, ontnamen den don dat plezier.

— Ik bemerk, zoo sprak de Bollendy, dat gij het er op aanlegt ons onder den invloed van den wijn te krijgen... Ik gis niet wat uwe bedoeling hiermede is, maar ik moet u verwittigen dat ge uw geld hieraan nutteloos verkwist... Ik geloof niet dat er in gansch Mexico iemand kan gevonden worden die meer drinken kan dan wij!... Op uwe gezondheid!...

— Dat valt tegen, dacht don Diego, erg tegen!... Ik begin zelf al wat opgewonden te geraken... De Roos van Mexico heeft mijn lijfwachten goed gekozen?... Hoe ik uit hun klauwen zal geraken, wordt mij stilaan een raadsel... Nog een middel blijft mij over, en dat is twist met hen zoeken en beproeven hen beiden onschadelijk te maken op de punt van mijn degen...

Hij stelde voor eene wandeling te doen, buiten de stad, om wat versche lucht in te ademen, wat de twee mannen dadelijk aannamen...

De don, die tusschen Carlos en Juan in voortstapte, was in diepe gepeinzen verzonken en sprak geen woord...

Hij overwoog hoe hij het zou aanleggen om een der lijfwachten of alle twee zoo diep te beleedigen, dat het op een gevecht zou uitloopen.

Eindelijk zegde hij:

— Hebt gij ook gehoord hier in Mexico, dat er wordt gepoogd den keizer te verlossen.

— Neen...

— Uw meesteres heeft er mij toch over gesproken!

— Zij weet meer dan wij.

— Ik hoop dat ze er in gelukken zullen.

— Zoo...

— Ik ben een partijganger van den vorst...

— Dat zoudt ge niet zeggen...

— Waarom niet?

— Wel, gij ziet er een verstandig man uit.

— Gij vindt hond, dat de partijgangers van den keizer geen verstandige lieden zijn? borst don Diego los.

— Ja, en wel om deze redenen, dat er niets dan schade en schand mede op te loopen is... De keizer, zooals gij den vuigen onderkruiper noemt, heeft uitgezongen...

— Ik verzoek u met meer eerbied over den keizer te spreken.

— Dat zal moeilijk gaan en het is dan ook maar goed over iets anders te praten...

— Ik verkies dat niet!

— Tot mijn groot leedwezen zal ik u dan maar alleen laten spreken, zei Carlos, en zijn stem verried niet de minste opgewondenheid.

— Dat gaat al evenmin, dacht don Diego... De kerels willen er niet inloopen... Ik zal er aan zijn voor mijne moeite.

Maar hij gaf het toch niet op.

— Zijne Majesteit, zei hij, meent het toch goed met ons volk... Is dat ook uw gedacht niet?

Carlos bleef stom, den glimlach op de lippen en keek den don doordringend in de oogen.

— Het is ons verboden geworden met u in twist te komen, don Diego... Onnoodig dus meer aan te dringen en te trachten ons tot zooiets te verlokken... Uwe Majesteit kan voor mijn paart gestolen worden...

— En voor het mijne ook, beaamde Juan...

— En Juarez voor mijn paart, riep de don woedend uit, door den duivel naar de hel worden gesleept...

— Daar komt uw keizer wel terecht, meende Carlos.

— En misschien eerder dan ge denkt, voegde Juan er bij...

— Ge kunt beiden naar den duivel loopen! snauwde de don hen toe...

— Dat is misschien wel op het oogenblik uw hartelijke wensch, sprak Carlos, dan waart gij van ons verlost, maar ik weet den weg niet om er te komen en de Satan heeft mij wellicht thans nog niet noodig...

— Ik deel volkomen het oordeel van mijn collega, besloot Juan...

De woede maakte zich geheel van don Diego meester, die nu de overtuiging opdeed dat hij niet tot zijn doel zou geraken...

Hij trok de twee rosse strepen samen, die nog van zijn zware wenkbrauwen overschoten en zette zijn weg voort zonder nog een woord te uiten...

De twee Mexicanen gingen stilzwijgend naast hem mede.

Zij keerden terug naar de stad zonder nog een lettergreep te wisselen...

Het gelaat van don Diego helderde plots op.

— Dat ik daar niet eerder aan gedacht heb, zoo ging het door zijn brein... Daar is misschien redding te vinden.

En hij stelde voor een beker wijn te gaan drinken in de herberg, waar hij met den waard in de achterkamer over de plannen van den Witten Vogel had gesproken...

— De beste wijn van Mexico is er te bekomen, zei hij.

— Ja, antwoordde Carlos, dat is zoo... Ik ken deze herberg...

— Ik geloof het niet, dacht de don, anders zoudt ge u wel wachten er met mij binnen te treden.

Aan de deur van den drankwinkel gekomen, bleven de twee lijfwachten een oogenblik stil...

Juan haalde een fluitje te voorschijn en liet driemaal een kort en schril geluid hooren...

Twee mannen, die overal het drietal hadden gevolgd op grooten afstand en zonder door don Diego te zijn opgemerkt geworden, naderden met snelle schreden...

— Ons hier binnen vergezellen, klonk het bevelend uit den mond van de Colombo...

— Wat beteekent dat? vroeg don Diego.

— Dat wij onze voorzorgen nemen, beste heer, als ge ons in het hol van den leeuw brengt, waarschijnlijk met de bedoeling er ons te laten verscheuren!

— Ik weet wel wat gij zeggen wilt!

— Mogelijk, meen ik wel...

Zij traden binnen, gingen zitten en bestelden drank...

De twee mannen gingen in een anderen hoek van de gelagzaal plaats nemen...

De waard, die den wijn bracht, deed alsof hij don Diego niet kende...

Deze laatste bewaarde een diep stilzwijgen, dat door Carlos en Juan niet werd gestoord.

Zij spraken met elkaar over allerlei zaken en lieten den Mexicaan onverlet...

— Deze toestand, zoo dacht deze, is onhoudbaar. Als het de Roos van Mexico belieft, dan moet ik nog verschillende dagen in de hoofdstad blijven, in gezelschap van deze twee lieve jongens, die niet voor de ruzie zijn, mij in alles involgen en mij uit mijn vel zullen doen springen...

Ik zal er ziek van worden.

Wel, als ik eens voorwendde het te zijn?

Waarom zou de drank mij niet naar het hoofd stijgen...

Ik ga mijn beker nog eens een paar malen in een teug naar binnen gieten, en dan doen alsof ik door het wijntje beetgenomen ben...

Hij liet nog een paar bekers naar mijne maag vloeien, begon dan vreeselijk met de oogen te rollen, als iemand die hevige krampen in de buik voelt, vertrok even leelijk zijn wezenstrekken en liet dan het hoofd op den linker schouder zakken...

De tong tegen de bovenste tanden mompelde hij:

— Ik gevoel mij niet wel... Mijn hoofd is zwaar... Ik zal de koorts krijgen... Ik wil rusten...

Zijne bewakers lieten zich deze maal vangen...

— Willen wij u naar uw logement brengen?

— Ja, zei don Diego...

— Waar?

— Ver... Aan den ingang der stad... Ginder... Ik weet niet meer hoe de straat heet...

— En de afspanning...

— Ook al vergeten... Laat mij hier maar liggen...

Carlos riep den waard.

— Kunt gij onzen vriend een kamer bezorgen?...

Als het moet, ja.

— Ge ziet in welken toestand hij verkeert.

Don Diego was aan 't snorken...

— We zullen helpen om den dronken man naar boven te brengen...

Zij wenkten de twee mannen, die op Carlos' bevel waren in de herberg getreden en deze ontvingen de opdracht den slapenden wakker te schudden en hem te ondersteunen om den waard te volgen.

Zij legden den don gansch gekleed op het bed en deze, zonder nog een woord te spreken, sloot de oogen en rustte voort.

Carlos sloot de deur en stak den sleutel in den zak.

— Gijlie, zei hij tot de twee mannen, blijft hier in de gang de wacht houden, tot ik hier morgen vroeg terugkeer... Op uw leven staat gij voor den gevangene in...

En tot den waard:

— Ik maak u mede verantwoordelijk. Niemand mag met den kerel in betrekking komen

en hij mag zijne kamer niet verlaten. Hij zal trouwens wel tot ik hier terugkeer zijn roes uitslapen. Goed begrepen, niet waar, want wij kennen u en juist daarom roepen wij uwe bijzondere aandacht er op in, dat eene overtreding onzer bevelen u zwaar zou te staan komen...

Toen alles stil was geworden, opende don Diego de oogen, keek eens rond in het vertrek, sprong uit het bed en liep naar de deur.

Hij wilde ze openen.

— Opgesloten, dacht hij... Dat was te voorzien.

Hij klopte met de vuist op de deur.

— Ge moogt er niet uit voor morgen vroeg, liet eene ruwe stem zich hooren.

— En bewaakt... Dat was ook te denken...

Hij ging naar het raam... Hij opende het en keek naar buiten.

Een glazen afdak, omsloten door andere gebouwen... Langs daar is niet weg te geraken... Hooge muren en niet te genaken vensters. Ik word door het noodlot achtervolgd... Ik zie geene uitkomst... De waard zal ook niets voor mij kunnen doen!...

Als ik de Roos van Mexico onder mijne handen had dan... dan zou ik haar waarschijnlijk, neen, het is zeker, dan zou ik haar geen kwaad doen...

Don Diego zal steeds tegenover een vrouw ridderlijk blijven, al moest hij er zijn leven bij inschieten...

Als ge een dwaas zijt, zoo gromde hij, is het voor langen tijd!... En dwaas als ik ben, die is het voor het gansche leven!...

Hij keek in den spiegel en glimlachte.

— En met zulk een gezicht, zei hij... En hoe zal ik er morgen uitzien... Ik zou volstrekt naar Patagena moeten gaan... Maar ik kan mijn twee lijfwachten toch niet mede naar zijn winkel nemen!...

Wat moet ik nu aanvangen?

— Slapen, beste jongen... De slaap brengt soms raad...

Hij ontkleedde zich en kroop onder het laken.

Wellicht was de wijn er voor iets tusschen, want nadat hij zich een paar malen had gekeerd, viel hij in een diepe rust...

In den nacht werd don Diego plotseling wakker...

De maan verlichte helder het vertrek.

Boven zijn hoofd, in den hemel van de ruststede hoorde hij een gerucht, alsof er koorden over metalen katrollen werden getrokken.

Was het nog niets uit zijn droom?

Hij luisterde met veel aandacht...

Nu, het gerucht hield aan...

Wat was dat nu?

Hij richtte zich half op...

Zijn bed zakte weg, zonk langzaam in den vloer.

Hij kneep zich in den arm...

De geverfde haren kwamen recht op zijn hoofd en het zweet brak hem uit.

— Dat is heksenwerk! kreet hij en wilde uit het bed springen...

Dat ging niet meer, want het was dieper gezakt en bevond zich onder den vloer, zoodat hij verplicht was er in te blijven.

Hij voelde het voortdurend en zacht naar beneden rijzen.

Een ander kamer deed zich, verlicht door eene kaars, aan zijne blikken voor...

Dan bleef de ruststede op den vloer staan...

Hij gevoelde neiging om op dezen laatste te springen, maar hij durfde het niet te doen.

Weer kneep hij zich in den arm, zeer hevig en voelde de pijn...

Hij droomde dus niet, of droomde hij dat hij zich in den arm kneep?...

De deur van het vertrek werd geopend en de waard der herberg trad te voorschijn.

— Wat heeft dit alles te beteekenen? vroeg don Diego.

— Spreek stiller, zei de waard, want hierboven staat er een spioen op wacht.

— Hierboven?

— Ja, voor de deur van uwe slaapkamer.

— Ben ik dan waarlijk met mijn bed naar beneden gekomen?

— Ja...

— Is dat hier een behekst huis?

— Neen, blijf maar zitten, want uw kleeren zijn nog in de andere kamer en ik kan ze niet hier tooveren...

Ik zal u zeggen dat de waard, die hier voor mij woonde, dat spel heeft laten maken, ik weet niet waarom, maar hij heeft het mij geleerd en ge ziet dat het nu te pas komt... Ik dacht er dadelijk aan, als de aanvoerders der politie mij verzochten u hier te laten logeeren.

— De aanvoerders der politie?

— Wel ja, de twee heerschappen die in uw gezelschap hier zijn gekomen... Kent gij ze niet?

— Ja, de eene is Juan de Colombo en de andere Carlos de Bollendy...

— Inderdaad... De tweede is de aanvoerder der geheime politie en der spioenen en de eerste is zijn helper... Slecht mensch dat ons

veel spel levert... Hoe zijt gij in hunne handen gevallen?

— Verraden door eene oude vriendin!

— Ja, dat mist nooit... De vrouwen lappen er ons altijd in...

— Wat wilt ge.. Het is de gang van de wereld! Ik werd echter niet in het gevang gestoken en zelfs geen leed aangedaan. En een vrouw, eene die zich heeft herinnerd dat ik eens haar vriend was, heeft mij beschermd.

Dan heeft eene vrouw u gered.

— Ja dat is de gang der wereld niet, maar dat gebeurt soms... Alleen moet ik tot nader bevel door die heerschappen der geheime politie bewaakt worden...

Gij ziet nu van hier hoe aangenaam dat is, geen stap kunnen doen zonder die lieden op uw hielen te voelen. Kunt gij mij hier niet uit helpen, dat ik morgen vroeg de hoofdstad eenige mijlen achter den rug heb...

— Dat is niet mogelijk... Alleen zoudt ge des nachts, als ge 't wachtwoord niet kent, geen twee straten ver kunnen loopen, zonder bij den kraag te worden gevat.

Daarenboven sta ik borg voor u, en, liet ik u ontsnappen, de gevangenis zou mijn belooning zijn en, daar mijn herberg reeds onder verdenking staat, zou ze onmiddellijk gesloten worden of in andere handen overgaan...

De gevangenis schrikt mij niet af en ik wil mijne vrijheid opofferen, als het volstrekt noodig is, in het belang van den keizer, dat gij heden nog uit Mexico weg kunt...

Waar staat er het meest op het spel...

— Neen, zei don Diego, er zou meer kwaad door gesticht worden dan er goed uit te halen is...

En ik zou wellicht toch reeds te laat komen... Ik zal voorloopig maar hier blijven en het gezelschap der politiedienaars maar dulden...

— Gij hebt aan onze mannen niets over te maken...

— Neen, zij moeten maar voortwerken, net alsof het leger der Indianen naar de hoofdstad zal oprukken... Gebeurt dit niet, dan zijn ze er aan voor hunne moeite... Ik weet nu niets meer van hetgeen er ginder aan den gang is...

— Dan zend ik u weer de hoogte in.

En de ruststede steeg naar de verdieping...

Toen zijn legerstede weer op haar pooten vast stond in zijn slaapkamer, strekte don Diego weer zijn lichaam uit, maar bleef met wijd geopende oogen den hemel aanstaren.

— Ik ben toch op de wereld gezet, zoo overwoog hij, om zonderlinge avonturen te beleven...

Nooit ben ik oprecht gerust!

Ja, dat is wel mijn eigen fout, want ik had een ander levensbaan kunnen kiezen...

Kleermaker bijvoorbeeld, want die leeft toch rustig op zijn snijtafel...

Don Diego, ge zijt gek, want ge zoudt de ongelukkigste kleermaker zijn van heel de wereld! Als ge ten minste u om niets te bekommeren hebt, dan zweet ge van verveling.

Gij zijt geboren om met de zakken vol goud en den degen in de vuist door het leven te gaan, en niemand kan zijn lot ontsluipen...

Het staat geschreven!

Zand daarover, een heelen wagen zand!

Ik heb mij gisteren boos gemaakt in die politiemannen... Dat ga ik vandaag in het geheel niet doen!

Integendeel, ik ga mij eens zoo goed als het maar kan met deze lieden vermaken...

Ik moet toch de bevelen van de Roos van Mexico afwachten, en vermits er niets aan te veranderen valt, moet ik het mij maar zoo gemakkelijk mogelijk maken...

Misschien doe ik deze heerschappen, zonder voorbedachte reden zooals gisteren, uit hun vel springen en vind ik de gelegenheid hen op een weinig staal te vergasten...

Alles wel beschouwd heb ik over de Roos van Mexico niet te klagen... Zij zou mij in de gevangenis hebben kunnen doen zetten...

Don Diego was een van de gelukkigste menschen, die zich niet alleen in hun lot kunnen stellen, maar zich steeds troosten met de overtuiging dat het veel erger zou kunnen wezen...

Met dat besluit ging hij op de linker zijde liggen, sloot de oogen en was weldra rustig ingeslapen, alsof niets hem kwellen kon, alsof hij des morgens aan niets zou te denken hebben buiten zijn ontbijt...

Toen Carlos des morgens in de slaapkamer van den don trad, sliep deze nog vast door en de bevelvoerder over de geheime politie moest den man bij den schouder wakker schudden.

Don Diego opende een oog, dan een tweede, keek met rustige blikken zijn bewaker aan en sprak:

— Goeden morgen, vriendje... Neen, ge hoeft mijn ontbijt niet aan mijn bed te brengen... Borstel mijne kleeren maar eens goed uit...

Maar plots, alsof hij zich nu eerst herinnerde waar hij zich bevond, sprak hij:

— Verschooning... Ik dacht waarachtig dat

mijn kamerknecht voor mij stond... Hoe stelt gij het, amigo? Ik heb prachtig geslapen en niet eens gedroomd... Binnen een half uurtje ben ik beneden...

— Ontbijt gij met mij?... We moeten eens goed overleggen wat wij vandaag gaan uitrichten, om ons niet te veel te ergeren... En niet zoo veel meer drinken... Ik werd er gisteren flauw van!

Deze stortvloed van woorden deed Carlos verstomd staan... Hij verwachtte er zich aan een slecht gezinden gevangene te vinden, die zou klagen over hetgeen hem te beurt viel, en hij vond een opgewekt man, die niet eens meer scheen te denken dat hij weer een ganschen dag zou bewaakt worden.

— Ik wacht u beneden, sprak hij en verliet de kamer.

Don Diego dorst zijn gelaat niet te wasschen, want hier en daar vertoonde zich reeds een stipje van zijn echt vel.

Hij at met smaak in gezelschap van Carlos en toen hij een sigaret had opgestoken, vroeg hij:

— Nog geen nieuws van uwe meesteres?

— Neen, ik moet haar dezen middag gaan vinden, om over u te spreken... Dat bevel is mij dezen morgen toegekomen.

— Beveelt uwe meesteres ook aan de geheime politie en de spioenen?

— Waarom vraagt ge mij dat?

— Omdat ik weet dat gij over deze lieve jongens het bevel voert.

— Hoe weet gij dat? vroeg de toegesprokene met zichtbare verwondering.

— Ik gis het, sinds gisteren, toen uw helpers op de toonen van een fluitje werden bijgeroepen.

— Dat gissen, zoo dacht Carlos, gaat er bij mij niet in... De kerel moet iets vernomen hebben... Maar ik zie niet in hoe en waar... Dat is echter van minder belang: Hij mag weten wat ik ben...

En hij antwoordde:

— Mijn meesteres gebiedt hier iedereen...

— Zij is er wel voor in staat... Niet dat ik zou willen van uw gezelschap ontlast zijn, beste vriend, maar ik zou toch wel willen weten wat men met mij van plan is...

— Dat zult gij dezen middag waarschijnlijk weten...

— Best!

Don Diego was opgestaan, had een tweede sigaret opgestoken, zich de handen gewreven als iemand die uiterst tevreden is, en sprak:

— Weet ge nu wat mij plezier zou doen?

— Neen...

— Een ritje te paard buiten de stad...

— Als het dat maar is... Ik verlang er ook naar, want het is mijne gewoonte 's morgens een rijtoertje te doen... In de stallen onzer manschappen kunt gij een paard uitkiezen... Als wij hier maar tegen den middag weer terug zijn, want dan komt Juan mij aflossen...

— Opperbest, ik zal hier het middagmaal gebruiken...

Eenige stonden later verlieten de beide mannen te paard de hoofdstad en de twee rijdieren draafden nooit sneller over de niet al te goede wegen, maar die door prachtigen plantengroei afgelijnd waren.

— Wilt gij gelooven, zei don Diego na een lang stilzwijgen dat ik van u begin te houden en u, om aan te toonen dat ik vriendschap voor u koester, wel iets zou willen mededeelen, dat voor u van groot belang kan zijn en voor mij niets meer te beteekenen heeft.

— Dat is braaf van uwentwege, meende Carlos... Ik zal het ook niet onder stoelen of banken steken, dat ik eene zekere sympathie koester voor u...

— Des te beter, dan doe ik mijne mededeeling niet aan een ondankbare...

Gij weet waar het klooster ligt, dat den keizer tot gevangenis heeft gediend, vermits hij nu reeds zal verlost zijn...

— Ik ben er geweest...

— Welnu, luister dan met aandacht... Ge begeeft u naar den linker kant van het kloostergebouw naar het woud op en stapt naast den hofmuur voort, en dan langs den achterkant van de cellen die zich op het voorhof bevinden..

— Ja, ik ken ze...

— Zoo komt ge aan het uiteinde van de eigenlijke kloostergebouwen, waar zich geene vensters bevinden...

— Ik ben langs dien kant nooit geweest...

— Weinig menschen, en het is nochtans zeer belangwekkend... Ge stapt dan verder, langs den boord van het woud, en slaat links af, waar de weg zich in twee verdeelt. Na een tiental minuten te hebben gewandeld komt ge aan een groot water, een soort meer, dat een zeer stijlen oever bezit... Weet ge waarom ge daar uiterst voorzichtig moet wezen, amigo?

— Ik gis het niet.

— Omdat ge anders van dezen oever zoudt afstuiken en in het water terecht komen.

— Dat is zoo... En moet ge dit meer dan overzwemmen?

— Ik zou het niet doen, want het is zeer diep, ik heb zelfs gehoord dat er krokodillen in zitten, en aan den overkant is toch niets te zien...

— Waarom hebt ge mij dit alles medegedeeld?

— Om u beet te nemen, lachte don Diego en gaf zijn paard de sporen, zoodat het dier als een pijl uit een boog vooruitschoot en Carlos moeite had den don te volgen...

Toen de paarden weer op stap gingen, naast elkander, lachte de don nog echt genoeglijk en Carlos lachte mede, maar het was wel wat groen, dat hij het deed...

Wanneer zij een paar kilometer verder waren gekomen in een gansch verlaten streek, deed don Diego weer zijn rijdier vooruitschieten, deed het dan plots omkeeren en trok zijn degen, om met volle vlucht op Carlos aan te loopen...

Deze haalde een pistool te voorschijn.

— Vrees niets, riep de don hem toe, ik doe maar wat oefening!...

Hij zwaaide een paar malen den degen in een snelritje boven zijn hoofd, hield zijn paard staan en borg zijn degen weer op...

— Wanneer ik zoo op een frisschen morgen in de vrije natuur te paard rijdt, zei de don, stroomt het bloed wild in mijne aderen en kan ik mijne opgewektheid slechter intoomen dan mijn rijdier!... Ik gevoel mij dan jong en kan mijn fratsen niet beteugelen... Ge dacht toch zeker niet dat ik op u ging vallen, om u aan mijn degen te rijgen?

— Ik weet niet wat ik denken moet, zei de andere, die weer was beetgenomen geworden...

Don Diego deed nu zijn paard weer naast dat van Carlos stappen, en vertelde een paar moppen, die zijn gezel in een schaterlach deden uitbarsten...

Zij keerden naar de stad terug en vonden in de herberg Juan, die reeds naar hen zat te wachten.

Don Diego deed het maal eer aan, dronk een stevigen beker wijn en praatte luidruchtig, zoodat niemand zou kunnen denken hebben dat die joviale kerel daar met een gevangenbewaarder aan tafel zat...

Een paar uur later kwam Carlos weer en vertoonde een bedrukt gelaat.

— Wat is er gebeurd? vroeg de don... Is uwe schoonmoeder ziek gevonden of, erger nog, bij u voor een paar maanden komen wonen?

— Ik heb slecht nieuws voor u, was het antwoord, en het verveelt mij.

— Zeg op, amigo... Ik heb er in den laatsten tijd al zooveel gekend, zoodat het uwe mij geen hartbreuk zal kunnen bezorgen...

— Ik heb mij bij de gebiedster aangemeld, om hare bevelen te ontvangen wat u betreft.

— En zij heeft gezegd: Houd hem nog maar eenige dagen vast, den koenen en plezanten man!

— Neen, ik heb vernomen dat zij voor een onbepaalden tijd vertrokken is.

— Ja, zei don Diego, dat verandert de zaak... Een onbepaalden tijd kan lang duren.

— Inderdaad, en het is toch niet mogelijk zoolang in uw aangenaam gezelschap te verblijven... Ik heb een ander werk af te doen en Juan ook.

— Dat laat zich begrijpen vanwege de politieoverste in deze benarde tijden.

— En u in handen geven van een mijner ondergeschikten, dat durf ik niet te doen, omdat ik mijn agenten ken en u ook heb leeren kennen...

— Zeer vereerd!

— Diensvolgens blijft mij alleen over u naar de gevangenis te laten overbrengen en u daar te houden tot de meesteres zal teruggekeerd zijn...

— Gij wilt op uwe beurt eens een beteuterd gezicht van don Diego zien, zei deze laatste... Dat is niet ernstig...

— Toch wel, en het best is dat ik twee mijner mannen wenk, om u naar de gevangenis te leiden...

De twee politiedienaars traden binnen...

— Indien gij deze heeren wilt vergezellen, zult gij onopgemerkt op uw bestemming geraken... Doet gij het niet goedschiks, dan zal ik mij verplicht zien geweld te doen gebruiken, en de uitslag zal toch dezelfde wezen...

Don Diego zag in dat tegenstribbelen niet zou baten en hij zei gelaten:

— Heeren, ik volg u...

— Het is wel verstaan dat de schoonste kamer ter beschikking van dezen heer dient gesteld, die op bevel der gebiedster wordt in veiligheid gebracht en van wien men niet de minste inlichting te vergen heeft... Er dient hem ook alles verschaft wat hij wenscht te bekomen, behalve wapens en de vrijheid...

Hij boog groetend...

Don Diego stak Carlos en Juan de hand toe.

— Gij kunt er ook niet aan doen, zei hij... Ge moest mij dat leed berokkenen, omdat uw taak het medebrengt.

En hij verliet met de politiedienaars de herberg.

In de gevangenis werd hem een vertrek bezorgd, dat sober maar netjes bemeubeld was, met een ruw bed, eene tafel en een paar stoelen...

— Voor onbepaalden tijd, gromde de don... En er zat een dikke grendel op de deur.

Hij naderde het breede raam, dat overvloedig licht naar binnen liet.

— Een mooi venster, maar de ijzeren staven die het versieren zijn nog al zwaar en zeer dicht bijeen geplaatst. En op de koer wandelt een schildwacht.. Hier zal ik niet uitgeraken dan met toestemming van de Roos van Mexico, die de hemel weet waar hare parten aan 't spelen is!...

Don Diego zegde, het kon erger wezen, ge kondt in een engen kerker zitten, maar plezierig is het niet...

Ha, hier hangt eene belkoord... Dat zal het middel zijn om mij al te doen geven wat ik verlang... Wij zullen dan maar beginnen met een doos sigaretten te bestellen...

En hij trok aan de koord...

Eenige stonden nadien werd de grendel weggeschoven en een zonderling man verscheen in de kamer.

Het schepsel moet nog al lang van gestalte geweest zijn, maar was zoodanig gekromd, dat het bovenlijf met de rest van het lichaam een rechten hoek vormde, en het hoofd hierdoor op de schouders geplakt scheen, zonder nek; de beenen waren zoodanig naar buiten gebogen, dat ze langs binnen als een cirkel met elkaar uitmaakten; heel het lichaam was zoo mager als men een menschenlichaam allerdunst kan voorstellen; de lange armen raakten haast den grond als ze naar beneden hingen; het smalle gelaat bezat bijna geen voorhoofd; zoo dicht was het met kort grijs haar bewassen; tusschen twee kleine, roode, steeds naar alle kanten omziende oogjes, stond een neus als een kapmes, boven een lange, naar omlaag vallende snor, die twee dunne, bloedelooze lippen overschaduwde...

Eene fijne, schrille stem, als deze van een klein kind, liet zich hooren:

— Er is gescheld geworden?

— Ja, wie zijt gij?

— Uw dienaar...

— Treed eens nader, dat ik u eens goed in oogenschouw neem, want ik wensch altijd ter dege te weten wie mij dient...

De man trappelde, op de teenen, tot bij don Diego...

— Gij draagt een soldatenkleed?

— Ja, ik ben in dienst van Zijne Excellentie...

— Dat doet me waarlijk plezier... En hoe heet gij?

— Snabeleendery...

— Hoe?

De man herhaalde zijn zonderlingen naam.

— Madre de Dios, zei don Diego, dat kan geen kristen mensch uitspreken, noch onthouden... Ge zoudt toch zeker niet willen dat mijne tong er de jicht van kreeg. Ik zal u Sna heeten...

— Zooals u het verkiest, heerschap.

— Breng mij met gezwinden spoed een doos van de beste sigaretten die te Mexico te vinden zijn.

— Die heb ik in magazijn, die kan ik u zoo dadelijk brengen...

Hij stak zijn hand, die hij met den langen arm omhoog zwierde bijna onder den neus van den don en wreef met den duim over den wijsvinger...

— Moet ik ze betalen?

— Dat spreekt, heerschap...

— De heer Colombo heeft mij gezegd dat ik hier alles zou bekomen wat ik verlangde.

— Tegen betaling, natuurlijk... Gij zoudt toch niet willen dat een arm man als ik de heeren zou bevoorraden op mijne kosten, als ge hier komt wonen...

— Dat is goed gesproken, vooral « als ge hier komt wonen », maar ge kunt er bijvoegen: tegen hun goesting. Hier is een handvol goud, dat ik den aanvoerder der geheime politie heb afgewonnen... Als het op is, weet het mij dan te zeggen...

De gevangenbewaarder maakte eene diepe buiging, zoodat zijn hoofd bijna tegen den grond raakte, telde de goudstukken en borg ze in zijn zak...

Zijne kleine oogjes glinsterden, hij grinnikte om zijn tevredenheid te betuigen en trippelde weg...

— Die winkelhaak is geldzuchtig, dacht de don... Dat is goed te weten...

Eenige minuten daarna kwam de man aangetrippeld met een doos sigaretten, die hij op de tafel plaatste, naast een stel om vuur te slaan en solferstekken te doen ontvlammen...

Hij opende de doos en bood ze den don aan, en toen deze eene sigaret had genomen, haalde de zonderlinge knecht er een paar uit en zei:

— Toegelaten, heerschap?... Dat hebben de vorige kostgasten mij immer toegestaan...

— Als het de gewoonte van het huis is, lachte don Diego, dan wil ik er niets aan veranderen... Is dit met alles zoo het gebruik?

— Met alles, heerschap, zonder onderscheid...

— Goed...

En toen de man weg was en de deur gegrendeld, overwoog de don:

— Dat is zeer goed te weten... Ik begin te gelooven dat er middel is hier buiten te geraken, gemakkelijker dan uit de handen van Colombo en Bollendy... Al te haastig èn vangt niet... Ik zal het morgen beproeven.

Don Diego ging bij het open raam zitten, dat op eene ruime koer uitgaf en rookte de eene sigaret na de andere op.

Aan de overzijde en langs weerskanten zag hij hooge muren, van kijkgaten voorzien, die aanduidden dat daar de cellen der gevangenis moesten bestaan...

Op het gelijkvloers waren er deuren en vensters, en daar moesten wellicht woningen zijn van het personeel van het gevang, want er gingen menschen in uniform uit en in en zelfs eene meid kwam er buiten, om aan de pomp twee emmers te vullen en met den schildwacht enkele woorden te wisselen en weer terstond in huis te gaan.

Weldra verveelde de don zich almachtig en begon zijn kamer op en neder te wandelen, een Spaansch danklied neuriënd.

— Als ik hier voor onbepaalden tijd moet blijven, morde hij, dan ga ik dood... Het is hier al te eentonig...

Hij greep de koord en trok er met alle kracht aan...

De winkelhaak kwam binnengehuppeld.

— U verlangt, heerschap?

— Niets...

— Waarom schelt ge dan?

— Om u te zien en met u wat te praten, want ik vind het hier niet plezant!

— Hoe kunt gij het zeggen!... Er loopen hier te Mexico honderden lieden rond, die hun beide handen zouden kussen als ze zulk een mooie kamer bezaten en eten en drinken naar keuze...

— Het is mogelijk, maar ik zou liever op een boomtak in het woud zitten... Goesting is koop!... Zeg mij eens, Sna, hoe ge hier in de gevangenis zijt gesukkeld...

— Ik heb ander werk te doen en mag met de gevangenen niet praten... Als ge niets noodig hebt, moet ge mij maar met rust laten.

— Hoor eens, Sna, ge wordt onbeleefd en als ge dat wordt zal ik mijn goud tot het kleinste stukje natellen, als wij afrekenen...

— Beleefdheid is ook te koop.

— Dat denk ik dan ook en ik wilde u voorstellen de helft van het goud, dat ik u heb gegeven, in uw geldkoffer of in uw spaarkous te steken, onder voorwaarde dat ge een half uurtje per dag met mij komt redekavelen... Gaat dat?

— Zeker, heerschap, omdat ik zie dat gij het leven verstaat... Ik wil daarom, uit louter vriendschap gevaar loopen, gestraft te worden...

Hij ging zitten, de armen over de beenen en de handen te zamen, met het hoofd bijna in den schoot.

— Vertel me nu eens, met alle bijzonderheden, want ge moet het half uurtje vullen met uw gepraat, ten eerste hoe gij zoo krom geworden zijt en ten tweede hoe gij hier gekomen zijt om de brave en eerlijke lieden achter slot en grendel te houden?...

— Wel, beste heer, dat zal spoedig verhaald zijn.

Kromme beenen heb ik mede op de wereld gebracht toen ik het eerste levenslicht aanschouwde...

Het was erfelijk langs vaders kant, waar al de leden der familie gekreupeld waren langs hun stelten.

Als ge zulke lange beenen bezit als ik springt dit nog meer in het oog...

Ik heb mijn jong leven in slempartijen doorgebracht en uit eene pijnlijke ziekte hield ik mijn krommen rug...

Wat mijn lichaamsvorm betreft, weet ge er dus reeds alles van!...

— Belangwekkend is het niet, meende don Diego...

— Dat heb ik niet gezegd, naar ik denk...

Nu moet ik u nog mededeelen hoe ik in de gevangenis ben geraakt...

Het is eene doodgewone geschiedenis, heerschap...

Waar ik geboren ben, weet geen mensch... Ik was er bij, naar het schijnt, maar ik weet er al even weinig van...

Ik werd gevonden op een vroegen morgen, in een mandje, op de trap van een kerk... Ik heb den naam van het dorp en van den tempel geweten, maar ben hem vergeten, omdat het van weinig belang was...

Er lag wat geld en een briefje in de mand, waarin degene, die mij te vinden hadden gelegd, vroegen dat er voor mij zou gezorgd worden.. Later zou mijne moeder mij komen

opeischen en mijn pleegouders beloonen...

De koster, die mij ontdekte, wilde zich niets van mij aantrekken, en ik werd ergens bij een boer uitbesteed, die het geld kreeg dat in de mand lag.

Ik heb nooit geweten hoeveel...

In ieder geval moet het meer geweest zijn, dan hij voor mij heeft uitgegeven, want ik heb meer slagen gekregen dan eten en ik was nog een kind als in van 's morgens vroeg tot 's avonds laat moest werken dat ik zweette en de stok en de riek er waren om mij tot den arbeid aan te zetten...

Mijn moeder daagde niet op... De belooning kwam niet, en ik geloof dat deze teleurstelling den boer nog aanspoorde mij te ranselen...

Ik was meer dan een slaaf, maar ik wist niet beter en stelde mij in mijn lot en was gelukkig als ik 's avonds mijn vermoeide en afgerammelde ledematen in een hok, op wat vuil stroo, mocht uitstrekken...

Ik was achttien jaar geworden, naar de boer mij zeide, want ik wist niet eens waaruit een jaar bestond.

Op een avond kwam een lange man, met hoepelbeenen de hoeve, of beter gezegd de krocht binnen, waar ik eene droge korst aan 't verslinden was.

— Is het hier, vroeg hij met zware, ruwe stem, dat de jongen woont die op de kerktrap werd gevonden, eenige jaren geleden?

— Ja, daar zit hij.

De vent kwam naar mij toe en keek mij een stond aan.

— Sta recht! beval hij.

Ik gehoorzaamde, want er was iets in die stem, dat mij schrik aanjoeg.

Hij beschouwde mij weer eene wijl.

— Ja, zei hij, dat kan hij wel zijn.

En tot mij:

— Ik ben uw vader.

Ik sprak niet.

— Hoort gij niet, herhaalde hij nog norscher, ik ben uw vader... Ik wilde u eens zien... Ge staat nog al flink op uw pooten maar zoo krom als ik... Goeden avond...

En hij wilde de krocht verlaten.

De boer versperde hem den weg.

— En de moeder?

— Al lang dood...

Had de komst van mijn vader niet den geringsten indruk op mij gemaakt, het nieuws dat mijn moeder al lang overleden was, deed mijn gevoel ontwaken en ik begon te weenen.

— En de belooning? vroeg de boer.

— Welke belooning...

— Het stond toch in den brief die in het mandje gevonden werd...

— Daar weet ik niets van... Ik bezit geen geld... Zorg voor den jongen, hij ziet er zijn kost waard uit... Goeden avond...

— Neen, zei de boer, ik moet er meer van weten... Wie zijt gij?

De man greep hem bij den arm en slingerde hem de kamer in, zoodat hij een eind ver vloog, uitschoof en op den vloer terecht kwam.

Toen hij recht gekrabbeld was en naar de deur vloog, was de onbekende in de duisternis verdwenen.

Ik ontving eene rammeling van belang, die voor mijn vader bestemd was, zoo zei mijn pleegvader...

Dat ik daarna een ellendiger leven te slijten had, zal ik niet zeggen, want dat kon niet.

Ik slaafde voort, dag in dag uit, dacht soms even aan mijne moeder die dood was, maar geen oogenblik meer aan mijn vader...

— Een schurk, zei de boer, net als zijn zoon... En zijne moeder moet ook maar een slet geweest zijn, anders had ze, alvorens te sterven, de belooning komen brengen...

Zoo werd er mij gezegd wat mijn ouders waard waren...

Ik hield het nog een paar jaar vol, maar toen werd ik dat leven moede en besloot de wijde wereld in te gaan, waar ik het toch altijd zoo goed zou vinden als op de galei waar ik mijn jeugd had gesleten...

Eenen nacht verliet ik het hok waarin ik zoovele jaren na hard werken eene zoete rust had gevonden en ging de baan op, recht voor mij uit, zonder te weten waarheen, met de hoop toch een bestaan te vinden in noesten arbeid, dat toch beter zou wezen dan datgene hetwelk ik achter den rug had.

Ik stapte voort, met snelle schreden, alsof ik vreesde achtervolgd te worden en teruggebracht bij mijn pleegvader.

Bij het krieken van den dag kwamen twee mannen te paard mij tegemoet...

Toen zij genaderd waren stegen zij af en vroegen mij naar den weg...

Ik kende hem zoomin als zij...

— Wij zijn verdwaald, zei een hunner, en zouden wel eene woning willen ontdekken, om eerst te eten en dan wat uit te rusten...

Ik dorst niet te zeggen, dat zij op den weg het huis zouden vinden, waar ik was grootgebracht geworden, uit schrik dat zij mij zouden dwingen met hen mede te gaan...

— Waar gaat gij heen in deze richting, vroeg een der ruiters...

— Ik weet het niet.

— Hoe, gij weet dat niet? Loopt gij dan zoo maar voor u uit zonder doel?

— Ja...

Hebt gij dan geen woning, geen werk?

— Neen...

— Gij zegt ons de waarheid niet... Waar hoort gij thuis?...

Ik moet u zeggen dat ik veel moeite moest doen om niet in tranen los te barsten...

Mijn bruin gelaat scheen een der mannen, die ruw spraken en op ongeduldigen toon, eenig belang in mij te doen stellen, want hij sprak mij op minder barsche wijze toe:

— Biecht op, jongen... Uit de gevangenis ontvlucht?

Ik besloot dan maar hen te zeggen dat ik het huis van mijn pleegvader was ontvlucht, omdat ik er moest wroeten als een slaaf, bijna geen voedsel kreeg en gewoonlijk een pak slagen.

— Gij hebt groot gelijk gehad den braven pleegvader vaarwel te zeggen, of liever hem zonder iets te zeggen te hebben naar den duivel laten loopen... Maar, wat gaat ge nu aanvangen?

— Werk zoeken...

De twee mannen lachten luid op.

— Van het eene kruis naar het andere loopen! zei de ruiter die mij, ik voelde dat, met meer dan onverschilligheid behandelen wilde.

— Hij moet het weten, sprak de andere... Als hij niet slimmer is, moet hij maar zijn oude zien... Te paard!

— Hij ziet er sterk en goed uit en het is misschien de Voorzienigheid die hem op onzen weg heeft geplaatst...

Zijn gezel haalde de schouders op.

Toen spraken zij een wijl in eene taal welke ik niet begreep en de man die mij niet aan mijn lot wilde over laten, vroeg mij:

— Wilt gij in mijn dienst komen?

— Waarom niet, als ge mij eten en slapen geeft en geen rammeling als ik ze niet verdien...

Dat was de grootste blijdschap die ik op dit oogenblik koesterde...

Ge ziet, heerschap, ik vraag niet veel...

Dit scheen de ruiter te beseffen, want hij sprak:

— Aangenomen, want ik zal u wel wat beter weten te bejegenen, onnoozel schepsel, dat zijn neus nog in de wereld niet heeft gestoken en niet schijnt te weten wat genoegens het leven kan opleveren aan iemand die er van genieten wil...

Ik was overgelukkig dat ik zoo spoedig werk had gevonden en vroeg mij niet eens af wat die kerels met mij van plan waren te doen.

— Wij zullen maar niet verder rijden, zei de andere ruiter, als er in deze streken toch geen onderkomen te vinden is...

— Naar het kamp?

— Dat ik hoop wel terug te vinden, als wij op onze stappen terugkeeren...

— Op gevaar af menschen te ontmoeten in een uniform dat wij liefst niet zouden zien.

— Langs het woud komen wij wel terecht en daar ontmoeten wij gewis geen levend schepsel dat op een mensch gelijkt.

En tot mij, op ruwen toon:

— Loop maar achter onze paarden.

Zij sprongen op hun rijdier en reden terug in de richting vanwaar zij gekomen waren, soms op stap, soms op draf, maar ik had sterke beenen, en stevige longen en ik gelukte er in de paarden te volgen, vooral omdat zij een groot gedeelte van den weg door het woud namen en daar niet te snel konden rijden.

Zoo kwamen wij in een echte wildernis, waar pleinen met droog gras, afgewisseld werden door kleine bergen en rotshoogten, toen wij aan den oever eener rivier stonden...

— Ge ziet, zei een der ruiters tot zijn makker, dat we den goeden weg terugvinden... Eenige mijlen verder ligt het kamp...

Zij volgden den oever en bemerkten eene bocht waar het water plots een omweg maakte en daar lagen verscheidene tenten voor ons.

Er smeulden verscheidene vuren.

Een man, het geweer op den schouder, stond op wacht.

Hij sprak den ruiter toe, die zich met mijn lot had ingelaten, op ruw maar toch eerbiedigen toon:

— Kapitein, wij maakten ons reeds ongerust... Wij dachten dat gij verraad had gevonden op uw nachtelijken tocht...

— Geen nood, en moest dit geweest zijn, wij hebben goede paarden, die wij weten te gebruiken.

— Wij komen met ledige handen hier, maar vergezeld; de eenige sterveling die wij ontmoet hebben, en die ik in mijn dienst heb genomen, is zoo arm als Job.

Zij wierpen hem nu de teugels hunner rijdieren toe en begaven zich naar een groote tent, in het midden van het kamp opgericht, voor dewelke eene vrouw op een boomstam zat, voor een opflakkerend vuur, waarboven een ketel hing. Mijn meester drukte zijn gezel de hand.

— Tot straks.

De andere verwijderden zich en ik volgde mijn nieuwen gebieder in de tent.

— Wat dunkt ge wie ik ben? vroeg hij.

— Dat weet ik niet.

— Kunt gij het niet raden?

— Neen, meester.

— Noemt mij vast maar kapitein, want ik ben de aanvoerder der lieden die hier omtrent hun tenten hebben opgeslagen en een lustig leventje leiden met al wat zij op de baan vinden...

Ik keek hem met groote oogen aan!... Ik had juist vernomen dat er iets op de baan te vinden was, dat een mensch kan toelaten een lustig leventje te slijten.

— Verstaat ge mij niet?

— Neen, kapitein!

— Al wat er op de baan te vinden ligt, als er ruiters rijden of voetgangers loopen, die het een of ander bezitten, dat ons dienstig kan zijn... Om u het dan maar zonder meer bekend te maken ik ben de aanvoerder eener rooversbende.

Ik had reeds roovers gekend, gewapende mannen die de reizigers uitplunderden en alles mededroegen wat waarde had en zelfs tot in de kleinere steden op rooftocht uitgingen...

Met ontzag staarde ik mijn meester aan.

Dit scheen hem te bevallen.

— Wilt ge met ons op die manier aan den kost komen? vroeg hij.

— Niemand had mij ooit geleerd hoe het kwade uit het goede te onderscheiden was. Alleen wist ik dat plunderen en moorden gestraft werd, maar ik begreep dat het een beter leven zou geven dan wroeten en slaven zooals ik het totdan toe had gedaan.

Ik zei volmondig ja.

Zoo werd ik een roover van den grooten weg, en ik had er aanleg toe, want op korten tijd was ik een der meest onverschrokken mannen der bende, die voor niets achteruit ging en waar het noodig was met dolk en pistool kon werken.

— Ge begrijpt, heerschap, dat ik mij niet beter wil doen schijnen dan ik werkelijk geweest ben.

Ik sleet een losbandig leven en deed de ziekte op, die mij, later gekromd, uit het gasthuis der gevangenis zou laten komen. Alvorens daar te geraken zag ik nog eenmaal mijn ouden vader en enkele leden mijner familie.

Destijds was onze bende in den omtrek van de hoofdstad aan den arbeid en maakten het daar zoo onveilig dat alleen gewapende mannen zich buiten Mexico durfden te wagen.

En dan nog werden zij door ons overvallen en uitgeschud.

Nimmer was het daar zoo onveilig geweest. des te meer daar een ander rooversbende zich in deze streken had genesteld.

Onze kapitein had zulks vernomen, en daar hij de eerste in dit oord zijn tenten had opgeslagen, zond hij om den bevelhebber der andere roovers een afgevaardigde, om hem op een gevecht op leven en dood uit te dagen. zooals dit bij de bandieten de gewoonte was.

De uitslag zou dus wezen dat de leden der bende, van den geslagen kapitein, zich onder bevel van den overwinnaar zou scharen, om slechts één kamp te vormen.

De andere rooverhoofdman kwam naar ons kamp, vergezeld van een vijftal mannen en ik herkende in hem mijn vader...

Hij bemerkte mij en trad op mij toe:

— Ik zie met genoegen, sprak hij, dat ge iets geworden zijt op de wereld, mijn bloed heeft in u gesproken... dit doet mij genoegen

Hij drukte mij de hand en wilde zich verwijderen...

Ik voelde niet de minste genegenheid voor hem, als was hij een vreemd mensch voor mij. maar ik vroeg hem: « Wie is mijn moeder? »

— Een vrouw als een ander die reeds lang dood is...

En hij trok de tent van mijn kapitein binnen.

Ik heb toen geweend...

Dit deed ik niet toen het gevecht tusschen de twee kapiteins plaats had en mijn vader onder de dolksteken van den aanvoerder het leven liet...

De twee benden vereenigden zich en vormden een zulken sterken groep dat onze aanvoerder overmoedig werd en besloot een gewapende aanval op de woning van een in de hoofdstad wonenden rijken koopman te doen.